

[Viola Nørlov.]

har den baggrund, at vi har drøftet sagen i Forbrugerrådet, og efter at mit spørgsmål er blevet anmeldt, har mange mennesker henvendt sig til mig med oplysning om den dårlige behandling, de har været udsat for af forskellige rejsebureauer. De pågældende mennesker er faldet for tanken om, at de for små penge kunne få en rejse til udlandet. Rejsebureauet glemte at fortælle dem, at de måtte indstille sig på at bo på hoteller, hvor man ikke brugte at skifte lagener, når man skiftede gæster, eller at der pludselig ikke var penge til overnatning på en 3 dages bustur under hjemrejsen og rejseselskabet derfor måtte overnatte i bussen. Mange andre uhyrligheder kunne nævnes. Der kunne tales i timevis om disse ting, hvad jeg dog skal skåne de ærede medlemmer for.

Med mellemrum har rejsebureauerne været i offentlighedens søgelys, og i 1958 nedsatte den daværende handelsminister et udvalg, der skulle overveje spørgsmålet om en regulering af rejsebureauernes virksomhed. I 1960 afgav udvalget en betænkning, der gav udtryk for, at publikum ved lov burde beskyttes. I betænkningen er der fremdraget eksempler på dårlige rejsebureauers virksomhed. I ét tilfælde måtte endda et rejseselskab efter mange strabadser søge hjælp hos det danske konsulat, der sørgede for hjemrejsen.

Nu ved jeg vel, at de rejsende, jeg har omtalt, kun er en brøkdel af de tusinder af danske, der deltager i selskabsrejser til udlandet og vender hjem fyldt med glade minder. De solide og anerkendte bureauer må dog være interesseret i en lov, der får outsiderne ud af billedet til betryggelse for publikum.

Da sådan lovgivning eksisterer i en række andre lande, spørger jeg den højtærede handelsminister, om det ikke er på tide, at vi får en tilsvarende lov i Danmark.

Handelsministeren (Barnsgaard): Rejsebureauernes virksomhed, hvorom det ærede medlem har stillet spørgsmål til mig med

henblik på en eventuel lovgivning på dette område, har gennem flere år givet anledning til diskussion. Også spørgsmålet om en lovgivning med sigte på at regulere rejsebureauernes virksomhed har været fremme i den offentlige debat. Derfor nedsatte, som det ærede medlem oplyste, handelsministeriet i 1958 et sagkyndigt udvalg, som i sommeren 1960 afgav betænkning. Betænkningen indeholdt et udkast til lovforslag, som tog sigte på en ret udførlig kontrol med rejsebureauerne, og som er bygget på princippet om, at der skal kræves autorisation til at drive virksomhed på dette område. Endvidere er det en ledende tanke i forslaget, at enhver, der ønsker autorisation, skal stille en vis sikkerhed bl. a. over for de krav, rejsebureauets kunder måtte få imod bureauet.

Efter at betænkningen i slutningen af august 1960 var blevet offentliggjort, blev den udførligt omtalt i dagspressen, og der fremkom fra mange sider en til tider ret skarp kritik af, at staten nu skulle blande sig i udøvelsen af dette erhverv. Naturligvis var der også aviser, der gav udtryk for den modsatte opfattelse, men i det store og hele må man vist sige at kritikken var fremherskende. Ud over den kritik, som blev fremført i dagspressen, blev der bl. a. fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, der ganske vist i princippet var stemt for en lovgivning på dette område, fremført kritiske bemærkninger over for forslaget. Således blev det fra erhvervsrådets side kritiseret, at der skulle en autorisation til at drive virksomhed som rejsebureau, altså en til-ladelse, som bl. a. var afhængig af, om der var behov for den pågældende virksomhed, og man kritiserede også forslaget om, at der skulle stilles sikkerhed for at udøve virksomhed som rejsebureau, idet man fandt, at en sådan bestemmelse kunne virke hindrende for nyetablering. Denne kritik berørte i væsentlig grad de principper, der lå til grund for forslaget, og en opgivelse af disse principper var derfor ensbetydende med en opgivelse af realiteten i forslaget.